

dighed, at det var den 26. September, Vanskeligheden laa, og at hvis den f. Eks. havde været den 26. Oktober, havde det været lettere at faa den til at blive almindelig Fridag for Tjenestemændene. Det er undertiden, en Dato kan have noget at betyde. Men jeg foreslaar altsaa ikke den 26. Oktober.

Den højtærede Statsminister bemærkede i Anledning af mine Udtalelser om Ministerpensionerne, at jeg ønskede disse afskaffet. Her maa Ministeren sikkert have hørt forkert eller ogsaa ikke have læst Referatet, thi det stenografiske Referat siger noget ganske andet. Jeg har ikke med et eneste Ord talt om Ophævelse af Ministerpensionerne, heller ikke om, at de enten var for store eller for smaa. Jeg ved godt, at der er Lande, hvor der ikke er indført og man ikke bruger Ministerpensioner. Det er et helt andet Spørgsmaal, som det maaske var værd at tage op til Drøftelse. Nej, det, jeg pegede paa, var, at det forekom mig, at i en Periode, hvor den yderste Sparsommelighed skal indføres — den højtærede Finansminister udtalte jo, at nu gjaldt det om at faa indført den yderste Sparsommelighed i Statshusholdningen — kunde det se noget mærkeligt ud og kunde falde adskillige Vælgere for Brystet, sikkert ogsaa indenfor Socialdemokratiet, at Staten udbetalte dobbelt Løn, at vedkommende Rigsdagsmand ikke blot fik sin Løn som Rigsdagsmand, men ogsaa fik Løn som Minister og, hvis han var forhenværende Minister, oppebar baade Ministerpension og Rigsdagsmandsløn, altsaa dobbelt Løn af samme Statskasse, et Forhold, som ellers er ukendt saavel i Stat og Kommune som i øvrige Virksomheder. Det var dette Forhold, jeg henstillede til Ministeren at overveje. Endvidere bad jeg om, at dette Forhold med Ministerpensionerne — og herved viser det sig netop, at jeg ikke har ment, de skulde afskaffes — maatte blive ordnet ved Lov, saaledes at der ikke for Fremtiden kunde ske nogen Ændring i dem ved kgl. Resolution. Min Tanke var at faa det hele lagt i et fast Leje i Fremtiden. Ministeren mente, at det var noget, jeg havde fremsat, som kun skulde gælde det nuværende Ministerium, de socialdemokratiske Ministre, men dette er jo en uhyre Fejltagelse. Hvis Ministeren havde læst f. Eks. de konservative Blade for et Aar siden — jeg forlanger ikke, han skal kunne huske det, men vil blot henvise til, at for et Aars Tid siden, da vi havde Forslaget til en ny Valglov til Behandling, som var fremsat af den daværende Inden-

rigsminister, det ærede Medlem Hr. Kragh, skrev jeg en Artikel, som blev udsendt gennem det konservative Pressebureau og optaget i saa godt som alle Landets konservative Blade, hvori jeg ogsaa havde fremdraget dette Spørgsmaal om Ministerpensionerne og de dobbelte Lønninger, i det hele taget de Forhold, jeg her har berørt, saa det er meget ældre end det nuværende forholdsvis unge Ministerium. Og for øvrigt har jo det samme Spørgsmaal gentagne Gange været fremme ved Valgmøder, i hvert Fald i min Kreds, længe før Ministeriet tog Sæde paa Taburetterne. Nej, det Spørgsmaal er ikke nyt. Jeg blev ikke klar paa, om den højtærede Minister deler min Opfattelse, men den højtærede Minister lovede vist, at Sagen skulde blive overvejet, og jeg kunde ogsaa synes, at det var nødvendigt at faa den overvejet. Jeg har intet imod, at en Minister, altsaa gennem sin dobbelte Lønning, oppebarer i alt henimod en 30 000 Kr. — det maa jo ligge dør i Nærheden, naar en Minister har denne dobbelte Lønning —, men jeg synes kun, det var bedst, at han fik det af een Kasse. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at en saadan Lønning paa 30 000 Kr. eller for en afgaaet Minister paa henimod 20 000 Kr. kunde falde adskillige Vælgere for Brystet, i hvert Fald indenfor Socialdemokratiet. Man har jo et Ord, som ikke har god Klang i vore Dage, det er at være Kapitalist, og det er et Ord, som man i hvert Fald indenfor Socialdemokratiet meget nødig vil have hæftet paa sig.

Den højtærede Statsminister mente, at alle var forbavsedede over, at jeg kunde foreslaa en saadan Ordning, som kun skulde gælde for Socialdemokrater og Medlemmer af det nuværende Ministerium. Dette maa ogsaa være en Fejltagelse. Min Udtalelse gik ud paa, at det skulde gælde for Fremtiden. Det er jo muligt, at den højtærede Statsminister mener, at Danmark for Fremtiden vedblivende og uafbrudt skal være forsynet med socialdemokratiske Ministre, og saa kommer den omtalte Ordning ganske vist til at ramme Socialdemokrater og ikke andre, det er jo givet. Men jeg vil gerne sige til den højtærede Statsminister, at det lille Indskud, jeg med mine Evner kan give i dansk Politik, skal komme til at gaa ud paa, at dette ikke skal ske (*Vilhelm Rasmussen*: Det vil nok virke). Ja, det er noget helt andet, hvad det kan virke. Men jeg vil dog tilsige den højtærede Statsminister min Medvirkning til, at vi kan faa et andet Ministerium, og naar man saa har truffet en saadan Ordning vil den selvsagt gælde